

A person's legs are visible from the knees down, wearing a grey skirt and red lace-up boots. They are standing on a dark, reflective surface that shows a clear reflection of the boots and the lower part of the skirt. The overall mood is dark and mysterious.

**KARIN
SLAUGHTER**

TENKRÁT
V NOCI

TENKRÁT V NOCI

WILL
TRENT
THRILLER

KARIN SLAUGHTER

TENKRÁT V NOCI

PŘEKLAD

KRISTÝNA KUČEROVÁ

Český název: Tenkrát v noci
Název anglického originálu: After That Night
Autorka: Karin Slaughter
Překlad: Kristýna Kučerová
První vydání: HarperCollins*Publishers*, 2023
Grafika obálky: Emotion Media Pamela Magierowska-Kobus
Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková
Jazykový redaktor: Jiří Chodil
Jazyková korektura: Dana Chodilová

© 2023 by Karin Slaughter
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Will Trent is a trademark of Karin Slaughter Publishing LLC.

Karin Slaughter asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Karin Slaughter si osobuje morální právo být označena za autorku tohoto díla.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Grafika původní obálky: © HarperCollins*Publishers* Ltd 2023

Fotografie na obálce: © Natasza Fiedotjew / Trevillion Images

Fotografie autorky: © Alison Rosa

Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A

02-672 Warszawa, Poland

ISBN: 978-83-276-9839-1 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-9840-7 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-9841-4 (PDF)

Pro Liz

„Vždy ať mluví tvoje jizvy, nikoli rány.“

Anonym

Dobré ráno, Dani, ten večer jsem si vážně užil... nestává se mi často, že potkám holku, co je chytrá i krásná ... vzácná kombinace.

???

Mám ty kontaktní informace na Stanhopovu kampaň, jestli máš pořád zájem dobrovolničit.

Kdo je tam?

Dobrý vtíp! Víím, že hledají agitátory, chtěla by ses zapojit? Můžu tě vyzvednout cestou do sídla volebního týmu, jestli chceš.

Je mi líto, ale myslím, že máš špatné číslo.

Bydlíš na Juniper ve věžáku Beauxarts, vid'?

Ne, přestěhovala jsem se k příteli.

Miluju tvůj smysl pro humor, Dani. Vážně bych s tebou rád trávil víc času. Víím, že se z rohové ložnice ráda díváš do parku. Mohla bys mě představit Lordu Pantaloonsovi.

Jak víš o mojí kočce?

Já o tobě víím všechno.

To ti poradila Jen? Naháníš mi strach.

Pořád musím myslet na tu pihu, co máš na noze, tak moc bych ji chtěl líbat... znovu...

Kdo sakra jsi?

Vážně to chceš vědět?

To není k smíchu. Řekni mi, kdo jsi, do prdele.

V šuplíku u postele máš propisku a papír. Sepiš si všechno, co tě děsí. A to jsem já.

PROLOG

Sara Lintonová s telefonem u ucha sledovala, jak stážista prohlíží pacienta s otevřenou ránou na zadní straně pravé paže. Čerstvý absolvent lékařské fakulty doktor Eldin Franklin neměl nejlepší den. Během prvních dvou hodin na pohotovosti se stal terčem útoku zfetovaného zápasníka MMA, tedy takových těch zápasů v kleci, a posléze prováděl u ženy bez domova prohlídku rekta, která se vůbec nepovedla.

„*On mi to fakt řekl!*“ Z telefonu se řinulo Tessino pobouření. Sara dobře věděla, že její sestru nemusí nikdo moc pobízet, aby si postěžovala na nového manžela.

Sara sledovala Eldina, cukla sebou, když do stříkačky natahoval lidokain, jako by byl Jonas Salk a testoval svou první vakcínu proti dětské obrně. Věnoval víc pozornosti lahvičce než pacientovi.

„*No vážně,*“ pokračovala Tessa. „*Je úplně nemožný.*“

Sara souhlasně zamručela a přendala si telefon k druhému uchu. Vzala do ruky tablet a načetla si kartu Eldinova pacienta. Rána na paži byla až druhořadý problém. Sestra na příjmu zapsala, že jedenatřicetiletý muž trpí tachykardií, má teplotu 38,3 stupně a vykazuje závažné symptomy akutního rozrušení, zmatení a nespavosti.

Zvedla hlavu od tabletu. Pacient se neustále drbal na hrudi a krku, jako by mu něco lezlo po kůži. Levá noha se mu třásla tak silně, že vibrovalo celé lůžko. Tvrdit, že muž má alkoholový absták, by bylo asi stejné jako někoho přesvědčovat, že slunce vychází na východě.

Eldin si nevšiml ani jediného příznaku, ale to se dalo vcelku čekat. Lékařská fakulta je ze své podstaty institucí, která vás na reálný život nepřipraví. První rok se učíte, jak funguje tělo. Druhý rok zjišťujete, co všechno se v těle může pokazit. Ve třetáku už můžete k pacientům, ale pouze pod přísným a často zbytečně sadistickým dohledem. Ve čtvrtém ročníku vás čeká umístění na praxi, což připomíná tu nejhorší soutěž krásy na světě. Prostě čekáte, jestli vás po promoci šoupnou jako rezidenta na velkou prestižní kliniku, anebo do špitálu, který připomíná veterinární ošetřovnu v té největší venkovské díře.

Eldina přidělili do Gradyho nemocnice, jediného státního zařízení v Atlantě, kde se nacházelo asi to nejrušnější traumacentrum v celém státě. Říkali mu stážista, protože neměl dokončený první rok povinné rezidentury. Bohužel to nemělo nejmenší vliv na jeho přesvědčení, že všechno viděl a všude byl. Už ve chvíli, kdy se sklonil k pacientově paži, aby ji znečitlivěl, Sara věděla, že ten kluk je myšlenkami jinde. Snad si plánuje rande s večerí anebo přemýšlí o rostoucím úroku na studentské půjčce, která už patrně dosahuje výše nákladů na nový dům.

Sara zachytila pohled vrchní sestry Johnny, která Eldina rovněž sledovala. Jako všechny zdravotní sestry se rozhodla, že v tom nechá doktůrka vykoupat. Dočkala se poměrně brzy.

Pacient se předklonil a otevřel ústa.

„Eldine!“ vykřikla Sara, ale bylo už pozdě.

Zvratky se valily na Eldinova záda jako voda z hasičské hadice.

Zavrával, a jakmile přešel prvotní šok, začal nasucho dávit.

Sara zůstala sedět na židli za stolem vrchní sestry. Pacient padl zpátky na lůžko, ve tváři se mu zračila chvilková úleva. Johna odtáhla Eldina stranou a začala ho školit jako malé děcko. Ten výraz ponížení v jeho tváři Sara moc dobře znala. Taky si odbyla povinnou praxi v Gradyho nemocnici. Podobných přednášek dostala víc než dost. Na fakultě vám nikdo neřekne, že skutečného doktora z vás udělá právě tohle – ponížení a zvrátky.

„Saro?“ ozvala se Tessa. „*Posloucháš mě vůbec?*“

„Poslouchám, promiň.“ Sara se znovu soustředila na svou sestru. „Cos to říkala?“

„*Říkala jsem... to si vážně nevšimne, že je plný koš?*“ Tessa se odmlčela, ale jen proto, aby se nadechla. „*Já taky pracuju celý den, ale když přijdu domů, musím uklidit, složit prádlo, uvařit večeri a ještě vynášet odpadky!*“

Sara radši mlčela. Tessiny stížnosti pro ni nebyly ani nové, ani nečekané. Lemuel Ward patřil k těm nejsobečtějším kretenům, jaké Sara znala, a že jich znala hodně, vždyť celý svůj profesní život zasvětila medicíně.

„*Mám pocit, že jsem se ocitla v Příběhu služebnice.*“

„Máš na mysli seriál, nebo knížku?“ Sara se snažila, aby to neznělo moc kousavě. „Na scénu s vynášením koše si nepamatuju.“

„Neříkej mi, že to tak nezačínalo.“

„Doktorko Lintonová?“ Kiki, jedna z ošetřovatelek, zabušila prsty do pultíku. „Na trojku vezou pacienta z rentgenu.“

Sara neslyšně poděkovala a na tabletu si načetla snímky. Pacient z trojky byl devětatřicetiletý schizofrenik, který se zaregistroval pod jménem Deacon Sledgehammer. Na krku měl bouli velikosti golfového míčku, teplotu 38,9 stupně

a záchvaty zimnice. Dobrovolně se přiznal k takřka celoživotní závislosti na heroinu. Když už si nemohl píchat do žil na nohou, pažích, hrudníku a bříše, nějakou dobu se spokojil s vpichy do podkoží a pak si vybral rovnou krční žílu a tepnu. Snímky potvrdily Sařino podezření, ale fakt, že se nespletla, ji moc nepotěšil.

„*Můj čas má stejnou cenu jako ten jeho,*“ pokračovala Tess. „*Vždyt je to směšný, sakra.*“

Sara souhlasila, ale neříkala nic a vydala se na obchůzku po pohotovosti. Takhle v noci tvořila většinu příjmů střelná poranění, pobodání, autonehody, předávkování a přiměřený počet infarktů. Možná za to mohl déšť anebo zápas Braves s Tampou Bay, ale dnes tu byl blažený klid. Většina lůžek byla prázdná, občasnou konverzaci přerušovalo jen hučení a pípání přístrojů. Sara byla sice pediatrička, ale dnes zaskakovala za kolegu, který si nechtěl nechat ujít vystoupení své dcery na přehlídce mladých vědců. Z dvanáctihodinové směny měla za sebou osm hodin a to nejhorší, co dosud viděla, byl poblitý Eldin.

Upřímně, bylo to vážně k popukání.

„*A máma mi samozřejmě vůbec nepomohla,*“ mluvila dál Tess. „*Viš, co mi řekla? Špatné manželství je pořád manželství. Co to sakra znamená?*“

Sara nevěnovala otázce pozornost a stiskla tlačítko u dveří. „Tessie, jsi vdaná půl roku. A jestli s ním nejsi šťastná už teď...“

„*Neřekla jsem, že nejsem šťastná,*“ odporovala Tessa, i když každé slovo, které jí dosud vyšlo z úst, svědčilo o opaku. „*Jsem prostě frustrovaná.*“

„Takové je manželství.“ Sara došla k výtahům. „Strávíš deset minut tím, že se hádáš kvůli něčemu, cos mu řekla, a přitom prostě stačí to říct ještě jednou.“

„To mi radíš?“

„Celou dobu si dávám sakra pozor, abych neradila,“ zdůraznila Sara. „Hele, teď řeknu něco, co se ti asi nebude líbit, ale buď najdeš způsob, jak to vyřešit, anebo půjdete od sebe.“

„S Jeffreyem jsi ten způsob našla.“

Sara si instinktivně přitiskla ruku na srdce, ale bolest, která obvykle doprovázela každou zmínku o jejím vdovském stavu, už zmírnil čas. „Zapomněla jsi, že jsem se s ním rozvedla?“

„*A tys zapomněla, že jsem u toho byla?*“ Tessa se odmlčela a rychle se nadechla. „*Ale vyřešila jsi to. Vzala sis ho znovu. A byla jsi šťastná.*“

„To jsem byla,“ souhlasila Sara, jenže Tessiným problémem nebyla nevěra ani přetékající odpadkový koš. Ona se provdala za muže, který si jí neváží. „Nechci ti nic lakovat narůžovo. Neexistuje univerzální řešení. Každý vztah je jiný.“

„Jasně, ale...“

Tessa ztichla, dveře výtahu se otevřely. Vzdálené pípání a hučení přístrojů zesláblo. Saru jako by zasáhl elektrický proud.

Ve výtahu stál zvláštní agent Will Trent. Oči upíral na telefon, takže si ho Sara mohla důkladně prohlédnout. Vysoký a štíhlý. Široká ramena. Antracitový oblek na vysportovaném těle. Pískově plavé vlasy měl mokré od deště. Levé obočí mu přetínala jizva. Další se táhla nahoru od úst. Saru napadlo, jaké by to asi bylo, kdyby na tu jizvu přitiskla ústa.

Will zvedl hlavu. Usmál se na ni.

Oplatila mu to.

„*Haló?*“ ozvala se Tessa. „*Slyšela jsi, co jsem ti...*“

Sara ukončila hovor a strčila si telefon do kapsy.

Když Will vystupoval z výtahu, Sara si v duchu vyčínila, že se na tohle náhodné setkání nedala trochu do kupy. Určitě si nemusela dlouhé vlasy stahovat do babičkovského drdolu a kečup, kterým si při večeři pokecala límeček pláště, taky mohla lépe utřít.

Will upřel pohled na skvrnu. „Vypadá to jako...“

„Krev,“ dokončila Sara. „Je to krev.“

„Anebo kečup?“

Zavrtěla hlavou. „Jsem doktorka, takže...“

„A já jsem detektiv, takže...“

Oba už se culili, ale v tu chvíli si Sara všimla, že s Willem ve výtahu přijela i jeho parťáčka Faith Mitchellová a teď stojí půl metru od něj.

Faith těžce vzdychla a řekla Willovi: „Tak já jdu na to.“

Will schoval ruce do kapes, Faith vykročila k pokojům pro pacienty. Sklopil oči k podlaze, pak se podíval na Saru, nakonec do chodby. Ticho začínalo být nepříjemné, na to měl Will zvláštní dar. Byl příšerně neohrabaný. A to, že Sara v jeho přítomnosti obvykle oněměla, taky moc nepomáhalo.

„Dlouho jsme se neviděli,“ dostala ze sebe.

„Dva měsíce.“

Saru dětinsky potěšilo, že si Will pamatuje, kolik času uběhlo. Čekala, že ještě něco řekne, ale to samozřejmě neudělal.

„Co vás sem přivádí?“ zeptala se. „Případ?“

„Ano.“ Očividně se mu ulevilo, že je zase na známé půdě. „Chlap usekl sousedovi prsty, hádali se kvůli sekačce. Přijeli policajti. Skočil do auta a narazil přímo do telefonního stožáru.“

„Rafinovaný zločinec.“

Will vyprskl smíchy a Saře přitom poskočilo srdce. Pokusila se ho víc rozmluvit. „Ale to je spíš případ pro atlantskou policii, ne pro Georgijský úřad vyšetřování.“

„Ten sekač prstů pracuje pro drogového dealera, po kterém jdeme. Třeba se nám ho podaří rozmluvit.“

„Mohli byste mu výměnou za svědectví useknout trest.“

Tentokrát se nezasmál. Vtip vyzněl hloupě a trapně.

Will pokrčil rameny. „To máme v plánu.“

Sara cítila, jak se jí valí krev do tváře. Zoufale se pokoušela najít pevnou půdu pod nohama. „Kolem výtahů se obvykle nemotám. Čekala jsem na pacienta, přivezou ho z rentgenu.“

Přisvědčil, ale mlčel, takže se opět rozhostilo trapné ticho. Podrbal se na bradě, přejel prstem po slabé jizvě, která se táhla od čelisti až k límečku košile. Snubní prsten zazářil jako výstražné světlo. Willovi neuniklo, že Sara si prstenu všimla. Ruka putovala zpátky do kapsy.

„Tak jo.“ Sara věděla, že to musí ukončit dřív, než jí tváře chytí plamenem. „Faith už na vás určitě čeká. Ráda jsem vás zase viděla, agente Trente.“

„Doktorko Lintonová...“ Will lehce pokývl a odkráčel.

Sara se musela opanovat, aby necivěla na jeho záda toužebným pohledem, a tak radši rychle vyndala telefon a napsala sestře omluvnou zprávu, že zavěsila bez rozloučení.

Dva měsíce.

Will přece ví, jak se s ní spojit. Ale neudělal to.

Ty to taky víš, a neudělala jsi to, připomněla si.

Mlčky si v duchu prošla kratičký rozhovor, přeskočila „sekací“ vtípek, aby se nezačala znovu červenat. Nedomnívala se posoudit, jestli s ní Will flirtuje, nebo je prostě jen zdvořilý. Anebo jsem vážně tak blbá? Dostavil se pocit zoufalství. Věděla, že Will Trent je ženatý s bývalou atlantskou policistkou, která má pověst vzteklé mrchy a mívá ve zvyku opakovaně a nadlouho mizet. Will přesto dál nosí snubní prsten.

Jak by řekla Sařina matka: špatné manželství je pořád manželství.

Dveře výtahu se naštěstí otevřely dřív, než se Sara propadla do králičí díry.

„Zdar, doktorko.“ Deacon Sledgehammer seděl zhroucený na vozíku, ale kvůli Saře se pokusil narovnat. Měl na sobě nemocniční košili a černé vlněné ponožky. Levou stranu krku

měl ošklivě rudou a opuchlou. Paže, nohy i čelo plné kula-
tých jizviček od vpichů. „Už víte, co mi je?“

„Vím.“ Sara převzala od zřízence vozík, tlačila Deacona chodbou a odolávala pokušení ohlédnout se za Willem jako Lotova žena. „V krku máte dvanáct zlomených jehel. U několika se vytvořil absces. Proto to máte oteklé a špatně se vám polyká. Rozvinula se tam velmi vážná infekce.“

„Sakra.“ Deacon chraplavě vydechl. „To by mě mohlo klidně zabít.“

„To by mohlo.“ Sara neměla v úmyslu mu lhát. „Budeme vás muset operovat a jehly vyndat. Zůstanete tu aspoň týden, dostanete antibiotika, nitrožilně. Připravte se na abstinenční příznaky. Nebude to snadné.“

„Do prdele,“ zamumlal. „A budete za mnou chodit?“

„Určitě. Zítra mám volno, ale budu tu celou neděli.“ Sara přiložila ke čtečce čip, aby otevřela dveře. Nakonec se neudržela a ohlédla se. Will na druhém konci chodby mizel za rohem.

„Dal mi své ponožky.“

Sara se obrátila zpátky k Deaconovi.

„Minulej tejden, když jsem byl ve městě.“ Deacon uká-
zal na vlněné ponožky na nohou. „Byla příšerná kosa. A ten
týpek si svlíknul fusekle a dal mi je.“

Saře poskočilo srdce. „To od něj bylo laskavé.“

„Polda zasranej, určitě do nich strčil štěnici.“ Deacon si
přitiskl prst na rty, aby ji umlčel. „Dávejte si bacha, co říkáte.“

„Rozumím.“ Sara neměla chuť se dohadovat se schizofre-
nikem, kterého na životě ohrožuje infekce. K dlouhé diskuzi
mu předtím stačilo to, že má kaštanové vlasy a je levačka.

Zajela s vozíkem k boxu číslo tři a pomohla Deacona pře-
sunout na lůžko. Paže měl kost a kůže, jako párátko. Byl pod-
vyživený. Vlasy špinavé a mastné. Chybělo mu několik zubů.
Ještě mu nebylo čtyřicet, vypadá na šedesát a pohybuje se jako

osmdesátník, pomyslela si. Kdo ví, jestli přežije zimu. Heroin, přírodní živly, infekce. Jedno z toho ho nakonec dostane.

„Já vím, na co myslíte.“ Deacon se natáhl na postel a zasténal jako stařec. „Chcete zavolat můj rodině.“

„A vy si přejete, abych jim zavolala?“

„Ne. A nevolejte ani na sociálku.“ Deacon se podrblal na paži, nehty se mu zaryly do kulaté jizvy. „Já jsem hroznej sráč, víte?“

„Nemám ten pocit.“

„No jo, protože dneska mám zrovna dobrej den.“ Po posledních dvou slovech se zarazil. Asi mu došlo, že se možná nedožije zítřka. „V hlavě to mám pojebaný a jsem fetka. Jako jo, kurva, herák mám rád, ale není to se mnou snadný.“

„Vytáhl jste si špatné karty.“ Sara dál mluvila lehce odměřeně. „Ale to z vás nedělá špatného člověka.“

„Jasně, jenže víte, čím si moje rodina prošla... vydědili mě, v červnu to bude deset let, a já jim to nemám za zlý. Měli spoustu důvodů. Lhal jsem, kradl, podváděl, rval se. Jak povídám, jsem sráč.“

Sara se loktem opřela o hrazení na lůžku. „Co pro vás můžu udělat?“

„Jestli to nedám, zavoláte můj mámě? Řeknete jí to? Teda ne že by jí to mrzelo. Upřímně, myslím, že se jí uleví.“

Sara vytáhla z kapsy papír a pero. „Napište mi její jméno a číslo.“

„Řekněte jí, že jsem se nebál.“ Přitlačil propisku na papír, až to zavrzalo. Z očí mu tekly slzy. „Řekněte jí, že jí nic nevyčítám. A že... řekněte jí, že jsem jí měl rád.“

„Doufám, že k tomu nedojde, ale slibuju, že pokud bude třeba, zavolám jí.“

„Ale dřív ne, jo? Nemusí vědět, jestli žiju. Jenom kdybych...“ Ztichl. Roztřesenýma rukama jí vracel papír a propisku. „Víte, jak to myslím.“

„Ano.“ Sara mu na okamžik položila ruku na rameno. „Zavolám na chirurgii. Musíme zavést centrální žilní katétr, abych vám mohla dát nějaké léky. Uleví se vám.“

„Díky, paní doktorko.“

Sara za sebou zatáhla závěs. Na sesterně zvedla telefon, přivolala si ke konzultaci chirurga a vyplnila žádanku o katétr.

„Zdravím.“ Eldin se vysprchoval a převlékl do čistého. „Tomu ožralovi jsem dal do žíly diazepam. Čeká na lůžko.“

„Přidejte multivitaminy a pět set miligramů thiaminu nitrožilně, abychom předešli...“

„Wernickeho encefalopatii,“ doplnil Eldin. „Dobrý nápad.“

Sara si pomyslela, že na člověka, který právě dostal přímý zásah zvratky, mluví poměrně sebevědomě. Jako jeho nadřízená – i když jen pro tuto noční směnu – měla ale povinnost ho usadit, aby se to podruhé neopakovalo.

„Eldine,“ řekla, „to není nápad, to je léčebný protokol pro prevenci mrtvice a zklidnění pacienta. Detox je peklo na zemi. Váš pacient evidentně trpí. A není to ožrala. Je to jedenatřicetiletý muž, který bojuje se závislostí na alkoholu.“

Eldin měl tolik slušnosti, že se zatvářil rozpačitě. „Jasně. Máte pravdu.“

Sara ještě neskončila. „Přečetl jste si poznámky od zdravotní sestry? Sepsala podrobnou anamnézu. Přiznal čtyři až pět piv denně. Vybavíte si v této souvislosti nějaké pravidlo?“

„Množství alkoholu, které pacient uvádí, je potřeba zdvojnásobit.“

„Správně,“ přitakala. „Váš pacient rovněž uvedl, že se pokouší abstinovat. Přestal úplně pít, před třemi dny. Má to v kartě.“

Rozpačitý výraz vystřídala zlost. „Proč mi to Johna neřekla?“

„Proč jste si nepřečetl, co napsala do karty? Proč jste si nevšiml, že pacient má akutní nástup chřipky a škrábe se,

jako by mu po kůži lezli neviditelní mravenci?“ Stud se vrátil, budiž mu to přičteno ke cti. Pochopil, že vinu nese sám. „Poučte se z toho, Eldine. Ať jste příště pacientovi k většímu užítku.“

„Máte pravdu. Omlouvám se.“ Eldin se zhluboka nadechl a rychle vydechl. „Panebože, můžu se to vůbec někdy všechno naučit?“

Sara věděla, že ho musí zase postavit na nohy. „Řeknu vám to, co kdysi řekli mně: buď jste zatraceně dobrý doktor, anebo psychopat, kterému se podařilo obalamutit toho nejchytřejšího nadřízeného.“

Edin se zasmál. „Můžu se vás na něco zeptat?“

„Jistě.“

„Vy jste taky atestovala v tomhle špitále, že jo?“ Počkal, až Sara přisvědčí. „Prý jste měla dostat místo u Nygaardové. Pediatrická kardiovaskulární chirurgie. To je fakt něco. Proč jste odešla?“

Sara se pokoušela zformulovat odpověď, ale najednou si uvědomila, že atmosféra na oddělení se změnila. To, co cítila, když u výtahu potkala Willa Trenta, nebylo vzrušení. Intuice jí po mnoha letech lékařské praxe našeptávala, že noční směna se ještě pěkně zvrtně.

Dveře ambulance se rozletěly, Johna vyběhla na chodbu. „Saro, bouračka před špitálem. Mercedes se sanitkou. Právě vytahují oběť z auta.“

Sara se klusem rozběhla k traumatologickému příjmu, Eldin hned za ní. Cítila, jak stoupá jeho úzkost, a tak mu tiše poradila: „Dělejte, co vám řeknu. A nepleťte se mi pod ruce.“

Právě si navlékala sterilní plášť, když se dovnitř vřítily záchranáři s vozíkem, na němž byla přikurtovaná pacientka. Všichni promáčení od deště. Jeden z nich hned spustil: „Dani Cooperová, devatenáct let, autonehoda, krátké bezvědomí,

bolestivý hrudník, dýchavičnost. Jela asi padesátkou, když narazila předkem do sanitky. Poranění břicha vypadá povrchové. Tlak osmdesát na čtyřicet, tep sto osm. Vlevo dýchání mělké, vpravo čisté. Je při vědomí a orientovaná. Infuze fyziologického roztoku v pravé paži.“

Naráz tu bylo plno lidí tančících dobře secvičený, i když zmateně působící balet. Sestry, pneumolog, rentgenolog. Každý z nich měl svůj úkol: zavést infuzi, odebrat krev, provést krevní rozbor, rozstříhat oblečení, změřit krevní tlak, zkontrolovat pulz a saturaci kyslíkem. A někdo musel ještě zaznamenávat, kdo a co dělá.

„Potřebuju kompletní krevní testy,“ volala Sara, „rentgen hrudníku a břicha a druhý větší katétr pro případ, že bychom museli dávat krev. Nejdřív krevní rozbor, pak rozbor moči a test na drogy. Cětéčko krku a hlavy. Zavolejte na kardiochirurgii, ať jsou připravení.“

Záchranáři přeložili pacientku na lůžko. Byla úplně bílá, zuby jí drkotaly, oči měla vytřeštěné.

„Dani,“ oslovila ji Sara, „jsem doktorka Lintonová. Postarám se o vás. Můžete mi říct, co se stalo?“

„A-a-auto...“ zašeptala Dani. „Pro-probrala jsem se v...“ Zuby jí drkotaly, nedokázala dokončit větu.

„To je v pořádku. Kde to bolí? Ukážete mi to?“

Dani si sáhla na levou horní část břicha. Povrchovou tržnou ránu pod levými žebry záchranáři zakryli gázou. Jenomže to nebylo zdaleka všechno. Dani měla na trupu černé skvrny od tvrdého nárazu, nejspíš se udeřila o volant. Sara přitiskla k břichu stetoskop, pak si poslechla obě plíce.

„Poslech břicha v pořádku,“ zavolala Sara, „Dani, můžete se mi zhluboka nadechnout?“

Ozval se sípavý nádech.

„Pneumotorax vlevo,“ oznámila Sara. „Musím udělat hrudní drenáž. Připravte torakostomii.“

Dani se pokoušela očima sledovat pohyb kolem sebe. Otevírání skříněk, cinkání věcí na podnose – roušky, sondy, betadin, sterilní rukavice, skalpel, lidokain.

„Dani, nic se neděje.“ Sara se sklonila a pokusila se upoutat dívčinu pozornost, aby nevnímala ten chaos. „Podívejte se na mě. Nefunguje vám levá plíce. Musíme zavést sondu...“

„Já jsem ne...“ Dani lapala po dechu. V tom hluku ji skoro nebylo slyšet. „Já musela pryč...“

„Dobře.“ Sara jí odhrnula vlasy, hledala na hlavě známky poranění. Dani na místě nehody neztratila vědomí jen tak. „Bolí vás hlava?“

„Ano... já... pořád mi v ní zvoní a...“

„Dobře.“ Sara zkontrolovala zorničky. Ta žena zjevně utrpěla otřes mozku. „Dani, můžete mi říct, kde vás to nejvíc bolí?“

„On... mi ublížil,“ řekla Dani. „Asi... asi mě znásilnil.“

Saru ta slova šokovala. Zvuky v místnosti ustoupily do pozadí, nyní slyšela jen Danin slabý hlas.

„Dal mi něco do pití...“ Dani se pokusila polknout a rozkašlala se. „Probrala jsem se a on... byl na mně... a pak jsem byla v autě, ale nepamatuju si jak... a...“

„Kdo?“ zeptala se Sara. „Kdo vás znásilnil?“

Ženě se roztřásla víčka.

„Dani? Vnímejte mě.“ Sara položila dlaň ženě na obličej. Rty začínaly blednout. „Potřebuju tu drenáž, hned.“

„Zastavte ho...“ vydechla Dani. „Prosím... zastavte ho.“

„Koho?“ zeptala se Sara. „Dani? Dani?“

Dani upřela oči na Saru a mlčky ji prosila o pochopení.

„Dani?“

Víčka se znovu roztřásla. Pak se přestala hýbat. Hlava padla ke straně.

„Dani?“ Sara přiložila stetoskop na hrudník. Nic. Z devatenáctileté dívky unikal život. Sara přemohla paniku

a přítomným oznámila: „Ztratili jsme tep. Začínáme resuscitovat.“

Respirační terapeut popadl ambuvak a nasadil masku, aby do plic dostal vzduch. Sara si propletla prsty a položila dlaně Dani na srdce. Cílem kardiopulmonální resuscitace prováděné v pravidelných intervalech je manuálně natlačit krev do srdce a do mozku, aby se následně srdce elektrošokem nahodilo zpátky do pravidelného rytmu. Sara tlačila na hrudník vši silou. Ošklivě to prasklo, když povolila žebra.

„Do hajzlu!“ Sara cítila, že vládu přebírají emoce. Rychle se vzpamatovala. „Má strašně křehký hrudník. Tohle je k ničemu. Potřebujeme defibrilátor.“

Johna už přístroj přinesla. Sara slyšela, jak se nabíjí. Elektrody byly přitisknuté k Danině bezvládnému tělu.

Sara zvedla ruce, aby se nedotýkala kovového lůžka.

„Odstupte!“ Johna stiskla tlačítko.

Tři tisíce voltů mířených přímo do hrudi. Danino tělo se prohnulo. Monitor zapípal. Všichni čekali nekonečných pět vteřin, zda srdce naskočí, ale čára na monitoru zůstávala rovná, alarm se rozječel.

„Ještě jednou,“ nařídila Sara.

Johna počkala, až se přístroj nabije. Další výboj. Další pípnutí. Znovu rovná čára.

Sara přemýšlela. Masáž srdce nepomáhá. Defibrilátor taky ne. Zlámat žebra je zbytečné, už totiž není co lámat. Dvě či více žebor zlomených na dvou a více místech způsobí destabilizaci hrudního kuše, což ovlivňuje mechaniku dýchání.

Sara odhadovala, že druhé, třetí a páté žebro Dani Cooperové utrpělo vícečetné fraktury způsobené nárazem tupého předmětu. Ostré kůstky se teď volně pohybují v hrudníku a mohou protrhnout plíce i srdce. Naděje devatenáctileté dívky na přežití klesla k jednociferným číslům.

Hluk, který Sara předtím odfiltrovala, když se soustředila na Dani, se jí teď nahrnul do mozku. Zbytečné syčení kyslíku. Hučení tlakoměru. Šustění svlékaných rukavic. Všichni to už vzdali.

Někdo vypnul přístroj.

„Dobře.“ Sara to říkala jen sobě, nikomu jinému. Měla plán. Stáhla gázu zakrývající tržnou ránu na Danině levém boku. Nalila do rány betadin a nechala ho vytékat jako vodu z fontány. „Eldine, co víte o hrudním koši?“

„Ehm...“ Eldin sledoval Sařiny ruce, které se navlékaly do nového páru sterilních rukavic. „Žebra se spojují chrupavkou, sedm horních párů je připojených přímo k hrudní kosti. Jedenácté a dvanácté žebro jsou volná.“

„Končí asi u střední axilární čáry a u svaloviny laterální stěny, je to tak?“

„Ano.“

Sara vzala z podnosu skalpel. Řízla do rány, opatrně pokračovala přes tukovou vrstvu až do břišního svalu. Pak protála bránici a vytvořila otvor velikosti pěsti.

Pohlédla na Johnu. Sestra překvapením otevřela ústa, ale přikývla. Jestli má Dani nějakou šanci přežít, tak je to tahle.

Sara zabořila ruku do otvoru. Bránice se jí stáhla kolem zápěstí. Žebra cítila na kloubech prstů jako klávesy xylofonu. Plíce byla zploštělá jako vyfouknutý balon. Žaludek a slezina byly slizké a pružné. Sara zavřela oči, představila si obrázky z učebnice anatomie a dál nořila ruku do Danina hrudníku. Konečky prstů se otřela o krví naplněný vak srdce. Opatrně vzala orgán do dlaně. Podívala se na monitor a stiskla.

Rovná čára poskočila.

Stiskla znovu.

Další skok nahoru.

Sara dál pumpovala prsty krev do srdce, obnovovala normální rytmus života. Se zavřenýma očima poslouchala, jestli

monitor pípne. Mapu tepen si představovala jako topografický výkres. Pravá koronární tepna. Zadní sestupná tepna. Pravá marginální věnčitá tepna. Levá přední sestupná tepna. Přední oběžná tepna.

Srdce je orgán, k němuž se pojí nejvíc emocí. Můžete ho mít zlomené nebo naplněné láskou či radostí, může vám poskočit, když ve výtahu spatříte muže, který se vám líbí. Saháte si na srdce, když přísaháte věrnost. Dotýkáte se ho rukou, když chcete dát najevo oddanost, upřímnost nebo úctu. O krutém člověku se říká, že nemá srdce. Na jihu se trochu hloupějším lidem přeje „Bůh žehnej tvému srdci“. Laskavý čin vás zahřeje u srdce. Když byly ještě malé a Tessa sebrala Saře oblečení, cédéčka nebo knížku, s rukou na srdci vždycky přísahala, že to neudělala. Na mou duši, na psí uši.

Sara nevěděla, zda Dani Cooperová přežije, anebo zemře, ale teď, když v prstech svírala její srdce, slíbila, že udělá všechno, co bude v jejích silách, aby zastavila muže, který ji znásilnil.

O TŘI ROKY POZDĚJI

1

„Doktorko Lintonová.“ Maritza Aguilarová, právní zástupkyně Cooperových, došla k lavici svědků. „Můžete nám říct, co se stalo potom?“

Sara se nadechla a začala mluvit: „Dojela jsem s vozíkem až k operačnímu sálu, abych mohla pokračovat v masáži Danina srdce. Pak si ji převzali chirurgové a já se převlékla.“

„A dál?“

„Sledovala jsem operaci.“ Sara zamrkala, i po třech letech před sebou stále viděla Dani na operačním stole. Měla zakryté oči, z úst jí čouhala trubička, úlomky žeber v otevřeném hrudním koši připomínaly konfety. „Chirurgové dělali, co mohli, ale nedokázali Dani zachránit. Asi ve tři čtvrtě na tři ráno ji prohlásili za mrtvou.“

„Děkuji vám.“ Maritza se odebrala ke stolku a začala listovat v papírech s poznámkami. Její kolega se k ní naklonil a cosi zašeptal. „Vaše Ctihodnosti, dáte mi chvíli?“

„Ale rychle,“ prohlásila soudkyně Elaina Tedeschiová.

Soudní síň ztichla, jen porotci se vrtěli na židlích, na zpoza zaplněné galerii občas někdo zakašlal nebo kýchl. Sara se znovu zhluboka nadechla. Na lavici svědků strávila už tři

hodiny, právě se vrátili do síně po polední pauze, všichni byli unavení. Přesto dál seděla vzpřímeně, dívala se přímo před sebe, oči upřené na hodiny vzadu v místnosti.

Na galerii seděla reportérka a něco si psala do telefonu, ale Sara se ji snažila ignorovat. Nedokázala se podívat na Daniny rodiče, protože jejich žal jí rval srdce na kusy stejně jako jejich naděje, že se tu odehraje něco, cokoli, co tenhle strašný příběh uzavře. Nemohla se dívat ani na porotce, nechtěla jim hledět do očí a vyvolávat v nich špatný dojem. V sále bylo horko a dusno. Soudní řízení je ve skutečnosti mnohem pomalejší a méně zajímavé než v televizi. Sara potřebovala, aby se porota soustředila, aby naslouchala, ne aby se její členové v duchu ptali, proč se na ně takhle dívá.

V tomto procesu nešlo o Saru. Šlo o slib, který dala Dani Cooperové. Muž, jenž jí ublížil, bude pykat.

Spočinula pohledem na Thomasi Michaelovi McAllisterovi IV. Dvaadvacetiletý mladík seděl u stolku mezi advokáty, kteří si účtují astronomické částky. Jeho rodiče, Mac a Britt McAllisterovi, se usadili přímo za ním. Podle pokynů soudkyně Tedeschiové musel být Tommy oslovován jako „odpůrce“ nikoli „obžalovaný“, aby bylo porotě zcela jasné, že tohle je občanský, nikoli trestní proces. V sázce nebylo vězení či svoboda, ale milion dolarů odškodného za smrt Danielly Cooperové. Mac a Britt si ho mohli klidně dovolit zaplatit, jenomže jim šlo ještě o něco dalšího – o dobrou pověst jejich syna, a tu jim nedokázalo zajistit ani sebevětší bohatství.

Zatím Tommyho chránili všemi prostředky počínaje najatým novinářem, který se měl postarat o správné vyznění novinových článků, a konče volbou Douglase Fanninga, jenž si díky schopnosti vykostit každého svědka vysloužil přezdívku Žralok.

Líčení probíhalo teprve dva dny a Fanningovi se už podařilo zbagatelizovat několik Tommyho „mladických

nerozvážností“, jak to sám nazval. Jako kdyby bylo zcela běžné, že jedenáctiletého chlapce vyšetřují kvůli týrání sousedova psa, studenta prvního ročníku střední školy obviní ze znásilnění a rok před maturitou mu v batůžku najdou tolik extáze, že by to stačilo na pořádný mejdan. Právě takové služby vám poskytne právník za dva a půl tisíce dolarů za hodinu: z predátora se mávnutím kouzelného proutku stane člen kostelního sboru.

Tommy se na tuto roli dokonale připravil – na míru šitý oblek, ve kterém se vloni objevil ve společenské rubrice novin, vyměnil za konfekční černý oblek s matnou, bleděmodrou kravatou a tlumeně bílou oxfordskou košilí. Všechno patrně vybíral advokátův odborník na porotu, který se v uplynulých měsících soustředil na klíčová slova a strategie, pak v úzké spolupráci s Douglasem Fanningem vybíral ty nejlepší porotce a nyní v nějaké kanceláři nedaleko soudu pracuje se stínovou porotou, jíž předkládá tytéž důkazy, aby na základě jejich názorů mohla obhajoba průběžně upravovat svůj postup.

Ale arogantně vystrčené brady se Tommy McAllister stejně nezbavil. Celý život trávil mezi atlantskou smetánkou. Jeho pradědeček byl chirurg, který mezi prvními prosazoval umělé náhrady kloubů a spoluzakládal jednu z největších ortopedických klinik v Atlantě. Tommyho dědeček, vysloužilý generál se čtyřmi hvězdičkami, řídil výzkum infekčních chorob ve Středisku pro kontrolu nemocí. Mac patřil k nejváženějším kardiologům v zemi. Britt zase působila jako lékařka v oboru porodnictví. Nikoho tudíž nepřekvapilo, že se Tommy rozhodl pokračovat v rodinné tradici. Právě se chystal nastoupit do prvního ročníku lékařské fakulty Emoryho univerzity.

A byl to on, kdo omámil a znásilnil Dani Cooperovou.

Sara o tom byla přesvědčená.

Tommy znal Dani Cooperovou skoro celý život. Chodili spolu do stejných soukromých škol, byli členy téhož klubu,

pohybovali se ve stejných společenských kruzích a v době Daniny smrti byli oba zapsaní do přípravných kurzů lékařské fakulty téže univerzity. Tu noc, kdy Dani zemřela, je oba viděli na večírku univerzitního bratrstva. Hádali se, a prý dost ostře. Tommy údajně chytil Dani za paži, vykroutila se mu. Nikdo nevěděl, co se stalo potom, ale do zaparkované sanitky před nemocnicí Dani narazila právě v Tommyho Mercedesu Roaster za sto padesát tisíc dolarů. Při pitvě se v jejím těle našlo jeho sperma. Byl to on, kdo neměl alibi na dobu mezi Daniným odjezdem z večírku a jejím příjezdem do Gradyho nemocnice. A také znal intimní podrobnosti, které se objevily ve výhrůžných textových zprávách, jež Dani dostávala několik týdnů před smrtí.

Bohužel prokurátor okresu Fulton je povinen konat pouze na základě důkazů, nikoli přesvědčení. Trestní proces rozhoduje o vině bez důvodných pochybností a Sara musela připustit, že v tomto případě jisté pochybnosti existují. Na onom večírku bylo spousta dalších mladíků, kteří měli k Dani blízko. Nikdo nedokázal zpochybnit Tommyho tvrzení, že hádka skončila smírem. Nikdo nedokázal zpochybnit další jeho tvrzení, že jeho sperma se našlo v Danině těle proto, že dva dny před její smrtí spolu měli konsensuální pohlavní styk. Nikdo nemohl s jistotou potvrdit, že Tommy tu noc odjel z večírku s Dani. Intimní detaily z Danina života znalo hodně lidí, kteří se toho večírku zúčastnili. A mobil s předplacenou kartou, z něhož byly výhrůžné zprávy odesílány, se nepodařilo vypátrat.

V občanskoprávním procesu se pracuje mnohem víc s převahou důkazů než s důvodnou pochybností. A řada nepřímých důkazů hrála Cooperovým do ruky. Žaloba podaná na Tommyho McAllistera v případě násilné smrti požadovala dvacet milionů dolarů odškodného. To bylo sice zatraceně hodně peněz, ale nikoli hlavní motivace Cooperových. Na rozdíl od Maka a Britt totiž za přípravu k soudnímu líčení

vydali skoro všechny celoživotní úspory. Odmítali nabídky mimosoudního finančního vyrovnání, protože k tomu, aby se dokázali smířit s tragickou smrtí dcery, potřebovali ukázat prstem na konkrétního pachatele a před zraky veřejnosti ho hnát k odpovědnosti.

Sara je varovala, že nejspíš nevyhrají. Maritza jim říkala totéž. Obě věděly, jak systém funguje – jen zřídka vychází vstříc lidem bez peněz. Navíc celý případ závisel na tom, zda porota shledá Saru důvěryhodným svědkem. Na úrazové pohotovosti panoval v době smrti Dani Cooperové chaos. Slova mladé ženy o tom, že ji někdo omámil a znásilnil, kromě Sary nikdo další neslyšel. Už ze samotné podstaty případu bylo jasné, že se obhájce bude pitvat i v Sařině osobním životě. Aby mohl zpochybnit její svědectví, musí zpochybnit její charakter. Bude tu propírat vše, co se jí kdy stalo a co sama udělala. Bude to analyzovat a taky kritizovat. To bylo pro Saru nejhorší.

Sama nevěděla, co ji děsí víc, zda to, že se v plné soudní síni dostanou na světlo ty nejtemnější chvíle jejího života, anebo to, že poruší slib, který dala Dani.

„Doktorko Lintonová.“ Maritza byla konečně připravená pokračovat. Došla zpátky ke stupínku, v rukou držela list papíru. Saře ho nepodala. Tiskla si ho k hrudi, aby v porotě vyvolala napětí.

Zafungovalo to.

Sara cítila, jak pozornost poroty roste. „Ráda bych teď na chvilku odbočila, pokud by vám to nevadilo,“ navázala Maritza, „a vrátila se k jedné věci z dnešního dopoledne.“

Sara přikývla a kvůli zapisovatelce řekla: „Dobře.“

„Děkuji vám.“ Maritza se otočila, prošla kolem lavic se členy poroty. Pět žen, čtyři muži, typická směska okresu Fulton – černoši, Asiaté, Hispánci. Sara viděla, jak očima sledují právníčku, prohlížejí si její tvář, pokoušejí se zjistit, co je na tom papíře.

Maritza sebrala ze stolu žlutý blok a položila ho na stojánek. V ruce držela propisku. Nasadila si brýle a zadívala se do poznámek.

Ne, Douglasi Fanningsovi se nevyrovnala, ale ve své práci byla zatraceně dobrá. Nepotřebovala poradce, aby jí řekl, jak se má kvůli porotě obléknout. To ostatně nepotřebovala ani Sara. Obě se dokázaly vypracovat v mužských oborech, obě už věděly, že na jejich vzhledu porotě záleží mnohem víc než na tom, co jim vychází z úst. V dobrém i zlém. Stažené vlasy, znak profesionality. Lehký mejkap, kterým dávají najevo, že se pořád ještě snaží. Brýle jako důkaz inteligence. Strízlivá sukně a sako ve stejné barvě na důkaz toho, že jsou pořád ještě ženy. Podpatky maximálně pět centimetrů vysoké, protože nic se nemá přehánět.

Divadlo, nic než komedie.

Maritza pohlédla na Saru a řekla: „Před polední přestávkou jste nás seznámila se svým vzděláním a praxí, ale já bych porotě ráda připomněla, že kromě atestované pediatričky jste zároveň atestovanou soudní lékařkou, je to tak?“

„Ano.“

„Tu noc, kdy k vám na pohotovost přivezli Dani Cooperovou, jste pracovala jako službu konající dětská lékařka, zaměstnaná v Gradyho zdravotnickém zařízení, ale momentálně pracujete jako koronerka pro Georgijský úřad vyšetřování, je to tak?“

„Aby to bylo zcela správně, jsem soudní lékařka.“ Sara si dovolila jeden pohled na porotu. Byli to totiž jediní lidé v sále, na jejichž názoru opravdu záleželo. „Ve čtyřech okresech Georgie je koroner volená funkce, která nevyžaduje lékařské vzdělání. Pokud existuje podezření ze spáchání trestného činu, koroner v takovém okrese předá vyšetřování úmrtí kanceláři soudního lékaře Georgijského úřadu vyšetřování, kde se do toho zapojím já se svými kolegy.“

„Děkuji za vysvětlení,“ přitakala Maritza. „Dá se podle vás říct, že když jste na pohotovosti prohlížela Dani Cooperovou, čerpala jste z bohatých znalostí z obou zmíněných oborů?“

Sara přemýšlela, jak nejlépe zformulovat odpověď. „Řekla bych, že jsem Dani nejprve prohlédla jako praktik a podruhé jako soudní lékařka.“

„Viděla jste pitevní zprávu Dani Cooperové, která byla předložena pod číslem 113-A?“

„Ano.“

„Byly v ní výsledky toxikologických testů s ohledem na regulované látky?“

„Výsledky rozborů krve a moči byly zhodnoceny jako neprůkazné.“

„Překvapilo vás to?“

„Ne,“ odpověděla Sara. „V nemocnici byla Dani podána řada léčiv včetně versedu, což je midazolam, který se používá pro uvolnění svalů před operací. Při toxikologických testech se tato látka může z chemického hlediska chovat podobně jako rohypnol.“

„Již dříve jste vysvětlovala, že rohypnol je takzvaná znásilňovací droga, je to tak?“

„Ano.“

„Můžete nám říci, zda si lékař nebo jiný zaměstnanec zdravotnického zařízení může rohypnol snadno opatřit?“

„Rohypnol v nemocnici není. Federální Úřad pro kontrolu potravin a léčiv tento lék pro použití ve Spojených státech neschválil. A pokud jde o versed, pokus o krádež by byl velice riskantní. Existuje řada interních kontrolních mechanismů, které mají krádežím a zneužitím léčiv zabránit,“ řekla Sara. „Ale na druhou stranu, rohypnol se dá snadno sehnat na ulici, takže pokud bych ho opravdu potřebovala, našla bych si dealera a koupila si ho od něj.“

„Můžete nám říci, zda se během pitvy Dani Cooperové objevila něčí DNA?“

„Z Daniny vagíny a děložního čípku byly odebrány čtyři spermatu. Vzorek jsme poslali do laboratoře GBI, tedy Georgijského úřadu vyšetřování. Laboratoř vygenerovala profil DNA pro další porovnání.“

„Můžete nám sdělit závěry laboratoře?“

„Laboratoř potvrdila shodu se vzorkem odebraným Tommymu McAllisterovi. Bez veškerých pochybností.“

Maritza se znovu odmlčela, předstírala, že si čte poznámky, aby dala porotě čas informaci vstřebat. Sara zaletěla očima k Douglassi Fanningovi. Žralok se skloněnou hlavou něco psal do bloku a tvářil se, že vůbec nezáleží na tom, co Sara říká. Přesně to samé dělal, když vypovídala před půl rokem. Už tehdy pochopila, že se jí tím snaží rozhodit.

A teď si zlostně uvědomila, že mu to vychází.

Maritza si odkašlala a pokračovala: „Doktorko Lintonová, můžete mi říci, zda jste si tu noc všimla ještě něčeho, co by se dalo označit jako neobvyklé?“

„Řekli mi, že Dani řídila auto, ale tržná rána na trupu byla vlevo, těsně pod žebry.“ Sara si sáhla na inkriminované místo na vlastním těle. „Když řídíte, máte bezpečnostní pás natažený z levého ramene k pravému boku. Kdyby ránu způsobil pás, byla by vpravo, nikoli vlevo.“

Maritza nevyvodila žádný závěr, ale pokračovala: „Viděla jste důkazní materiály označené jako 108 A až F, což jsou záznamy z bezpečnostní kamery před nemocnicí, které byly pořízeny té noci. Zachytily mercedes odpůrce, který najel přímo do sanitky, je to tak? Dalo by se to popsat jako přímý náraz?“

„Ano.“

„Jaký jste měla dojem, když jste tu nahrávku sledovala?“ Maritza si všimla, jak se Fanning vrtí, aby vznesl námitku, a dodala: „Ptám se proto, že v rámci své odbornosti pomáháte vyšetřovat i dopravní nehody.“

Fanning se opřel.

Sara odpověděla: „Zdálo se mi, že auto míří na parkoviště před pohotovostí, ale na poslední chvíli se kola srovnala, vůz zpomalil a narazil do sanitky, která tam parkovala.“

„Dobře, na záznamu z kamer není přes přední sklo vidět na řidiče, že ano?“

„Ne, není.“

„Ale je tam vidět, že Dani vytáhli z mercedesu ze sedadla řidiče, je to tak?“

„Ano.“

„Dříve jste uvedla, že jste četla hlášení o nehodě, které sepsala seržantka Shanda Londonová. Vzpomínáte si, jak rychle to auto jelo, když narazilo do sanitky?“

„Podle EKM jelo auto v okamžiku nárazu rychlostí třicet sedm kilometrů za hodinu.“

„O EKM tu včera mluvila seržantka Londonová, ale mohla byste nám to trochu osvěžit, prosím?“

„Elektronický kontrolní modul zaznamenává veškerá data v době srážky. Asi nejlépe se to dá přirovnat k černé skřínce v letadle.“

„Našla jste v údajích EKM ještě něco zajímavého?“

„Dvě věci. Potvrdily zpomalení, kterého jsem si všimla na záznamu z bezpečnostních kamer, mercedes zpomalil z padesáti čtyř na třicet sedm kilometrů v hodině. A za druhé, vůz před nárazem nebrzdil.“

„Vaše Ctihodnosti?“ Maritza došla k soudkyni s listem papíru. „Mohu použít materiál číslo 129-A?“

Soudkyně Tedeschiová přisvědčila. „Prosím.“

Fanning se konečně obtěžoval zvednout hlavu. Posunul si na nose brýle na čtení. Měl je upatlané. Pokud měl Tommy McAllister vypadat jako mladý intelektuál, který se potýká s jistými problémy, Douglas Fanning si dal velkou práci, aby naopak vůbec nevypadal jako úlisný advokát pro boháče,

jímž ve skutečnosti byl. Dlouhé šedé vlasy měl spletené do copánku. Zmačkaný oblek, kravata potřísněná skvrnami. Mluvil s jižanským přízvukem, který Sara slyšela naposledy v době, kdy byla ještě naživu její babička. Často předstíral, že se ztrácí v informacích, aby trochu shodil svůj titul z Dukeovy univerzity. Zatímco Sara a Maritza musely usilovně dokazovat, že jsou schopné a profesionální, Fanningovi byly obě tyto vlastnosti přiznány automaticky, a mohl se tvářit, že je mu to úplně u zadku.

„Doktorko Lintonová.“ Maritza konečně položila list papíru na projektor. „Poznáváte tento dokument označený číslem 129-A?“

Sara se otočila k monitoru na stěně a spolu s ní i všichni přítomní. „Jedná se o kopii nákresu těla, který jsem stáhla z internetu, a na němž jsem označila jednotlivé anatomické oblasti nálezů. Dole je můj podpis, datum a čas.“

„Stáhla jste ho z internetu,“ zopakovala Maritza. „Nebylo by snazší pořídit fotografie?“

„Pracuji ve zdravotnictví a veškerá data, která shromáždím, podléhají federálnímu zákonu o uchovávání a rozšiřování citlivých informací o lidském zdraví. Na služebním mobilu nemám fotoaparát a u svého osobního telefonu nemohu zaručit bezpečnost.“

„Dobře, děkuji vám.“ Maritza ukázala na monitor. „Ta písmena X na žebrech, co znamenají?“

„Fraktury kostí.“

„Ano, už jste o tom dopoledne mluvila, takže se jen zeptám: mohl je u Dani způsobit bezpečnostní pás?“

„Podle mého názoru ne. Auto nejelo tak rychle, aby pás způsobil tak velké poranění.“

„Co ho tedy způsobilo?“

Fanning se znovu zavrtěl. Dával najevo, že Sara má nyní jeho plnou pozornost. Propiskou si udělal do bloku čárku.

Začal mručet, jako by chtěl vznést námitku, ale Maritza ho předběhla.

„Řeknu to jinak.“ Nespouštěla oči ze Sary. „Na základě zkušeností soudní lékařky nám povězte, doktorko Lintonová, co může způsobit takovou zlomeninu žeber?“

„Měla jsem případ, kdy dotyčný spadl ze střechy třípatrové kancelářské budovy. Další byl řidič nákladního vozu, který narazil do betonového hrzení u dálnice v rychlosti sto čtyřiceti čtyř kilometrů za hodinu. Další podobný případ bylo dítě, které umlátili k smrti.“

Všichni v sále sebou cukli.

Maritza pokračovala: „Takže tu nemluvíme o sedmatřiceti kilometrech za hodinu a nárazu do zaparkované sanitky?“

„Podle mě ne.“

Fanning si udělal další čárku.

„Předchozí soudní znalec nám řekl, že airbag v mercedesu byl šest měsíců před nehodou důvodem svolávací akce. Sice se nafoukl, ale nevíme, zda se nafoukl řádně. Mění tato skutečnost nějak vaše hodnocení?“

„Ne, podle mého názoru...“ Sara si všimla, jak Fanning dělá další značku do bloku. „I kdyby tam žádný airbag nebyl, náraz hrudi do volantu při takové rychlosti by nemohl způsobit takto závažná poranění.“

„Došlo k velkému krvácení z ran na Danině hrudníku?“

„Ano, ale vnitřně, tedy do břišní dutiny. Navenek byla vidět jen krev z povrchových ranek.“

„Dani selhala plíce. Mohlo by to být příčinou potíží, které měla s mluvením?“

„Ano. Došlo k omezení přívodu vzduchu. Mohla mluvit jen šeptem.“

„Jste lékařka, přikládáte vzhledem k Danině vážnému zdravotnímu stavu nějaký význam jejím slovům, že jí někdo podal drogu a znásilnil ji?“

„Ano, velký,“ opáčila Sara. „Obecně platí, že pacient, který trpí silnými bolestmi, se soustředí především na to, jak se jich zbavit. Dani se mi ovšem za každou cenu snažila povědět, co se jí stalo.“

Maritza se vrátila k nákresu na obrazovce. „Co znamená X vzadu na Danině hlavě?“

„Poranění hlavy způsobené tupým předmětem.“

„Mohla byste porotě vysvětlit, co se myslí poraněním hlavy způsobeným tupým předmětem?“

Sara začala odpovídat, jenomže najednou ji sevřela úzkost. Fanning si ji nepokrytě měřil, tmavé korálkovité oči si všimaly každého detailu. V ruce svíral propisku. Jeho křížového výslechu se děsila, on se na něj očividně těšil.

Maritza na ni neznatelně kývla. Obě věděly, co je v sázce. Tohle dělají pro Dani. Proto, aby Sara dodržela slib.

Klidným hlasem promluvila k porotě: „Poranění hlavy tupým předmětem označuje úder do hlavy, při kterém daný předmět neprorazil lebku. Důsledkem takového poranění je otřes mozku, pohmožděnina nebo obojí.“

„A co měla Dani Cooperová?“ zeptala se Maritza.

„Otřes mozku třetího stupně.“

„Jak jste k tomuto závěru dospěla?“

„Krom jiného jsem vzadu na hlavě objevila edém. Post-mortem.“

„Co je edém?“

„Tekutina, která se nahromadí v tkáni nebo tělní dutině.“

Sara se obrátila na porotu. „Vlastně je to otok. Když se zraníte, třeba udeříte kolenem o stůl, tělo vyšle na dané místo tekutinu, jako by vám chtělo říct: ‚Hej, dávej si teď na kolenou pozor, já se ho pokusím opravit.‘“

„Třetího stupně.“ Maritza se očividně pokoušela Saru navést zpátky k tématu. „Vysvětlete nám to, prosím.“

„Otřes mozku má pět stupňů, podle závažnosti. Třetí stupeň se projevuje ztrátou vědomí na dobu kratší než minutu.“

Hodnotí se ještě další faktory, například reakce zornic, pulz, krevní tlak, dech, řeč, reakce na otázky a samozřejmě ten edém.“

„Mohla by opěrka na sedadle řidiče způsobit Dani otřes mozku třetího stupně?“

„Podle mě ne.“ Sara se otočila k porotě a všimla si, že si Fanning dělá další čárku. „Opěrka hlavy nám sice poskytuje jisté pohodlí při jízdě, ale jejím hlavním účelem je zvýšit naši bezpečnost. Když dojde k čelnímu střetu anebo k nárazu zezadu, hlava se vymrští nejprve dopředu a pak dozadu. Opěrka brání závažnému poranění krční páteře, někdy dokonce i smrti. Vzhledem k rychlosti, kterou mercedes jel, by ochranná konstrukce uvnitř opěrky nemohla otřes mozku způsobit.“

„Měla jste možnost se podívat dovnitř do auta, než mercedes odtáhli?“

„Ano.“

„A čeho jste si tam všimla?“

„Na airbagu nebyla žádná krev.“

„Proč je to důležité?“

„Jak jsem říkala, Dani měla povrchovou ránu na levém boku, krvácela přes tričko. Kdyby k poranění došlo při nehodě, čekala bych, že krev bude i na airbagu.“

Maritza po kratší odmlce pokračovala. Porota jim věnovala plnou pozornost. Většina jejích členů si dělala poznámky do kroužkových bloků. „Pojďme se teď věnovat slovům ‚povrchová poranění‘. V medicíně to má svůj specifický význam, že ano, doktorko Lintonová?“

Fanning se opřel. Sundal si brýle na čtení, ale propisku neodložil. Věděl, že Saru předtím znejistil. Nyní se o to pokoušel znovu.

Snažila se soustředit na porotu a výklad. „Ránu hodnotíme jako povrchové poranění, když se jedná o řeznou nebo

tržnou ránu svalu, tkáňe nebo kůže. Forenzní věda používá i další označení ran, například sečná, střelná, bodná.“

„A jaké z těchto poranění měla Dani Cooperová?“

„Tržné. K roztržení kůže bylo zapotřebí dost velké síly.“

„Označila jste ho jako povrchové. Co to znamená?“

„Jak název napovídá, jedná se o ránu, která není hluboká,“ odpověděla Sara. „Krvácí, ale nejsou zapotřebí stehy. Krev se po čase srazí a rána se sama zahojí.“

„Bylo uvnitř mercedesu něco, co mohlo takové povrchové poranění způsobit?“

„Nic takového jsem tam nenašla.“

„Vy jste prohledávala vůz?“

„Ano,“ potvrdila Sara. „Danina zranění mi nedávala smysl. Chtěla jsem vysvětlení.“

„Kolik času jste strávila prohlídkou vozu?“

„Měla jsem asi deset minut, než přijela odtahová služba.“

„Podle záznamů bezpečnostní kamery to bylo přesně dvanáct minut,“ upřesnila Maritza. „Můžete nám na základě zkušeností praktické i soudní lékařky říci, co by mohlo při autonehodě způsobit povrchové poranění na dané části těla?“

„Střep skla, ale okna mercedesu byla neporušená. Bezpečnostní pás, ale jak jsem říkala, poranění bylo vlevo, ovšem řidič by se zranil na pravé polovině těla.“ Sara se musela odmlčet, než pokračovala. Vyschlo jí v ústech. Pomalu se blížily k posledním Maritziným otázkám. „Může to být i předmět, který je ve voze a vymrští se. Už jsem viděla případy, kdy podobné poranění způsobí notebook, plastová hračka, iPad, telefon, cokoli s ostrými hranami, pokud dojde k nárazu v určité rychlosti.“

„Našla jste něco takového ve voze?“

„Ne. V autě jsem viděla jen botu, černý pantofel na platformě zaklíněný pod předním sedadlem. Jinak byl interiér úplně prázdný.“

„Už jsme slyšeli, že auto bylo odsunuto k chodníku, aby mohly projíždět sanitky. Víte, jak dlouho tam stálo bez dozoru?“

„To přesně nevím, ale Dani byla na sále asi tři hodiny.“

„Dobře, vraťme se k vašemu nákresu.“ Maritza opět ukázala na obrazovku. „Tyhle kulaté červené značky na Daniných zádech... můžete nám vysvětlit, co znamenají?“

„Podle mého názoru...“ Sara si všimla, že si Fanning dělá do bloku další čárku. „... to jsou stopy po prstech zarytých do kůže. Vidíte, že podle rozmístění skvrn někdo Dani držel za levou i pravou hýždí.“

„Byla jste svědkem, že by ji za hýždě někdo držel na ambulanci nebo na operačním sále?“

„Ne.“

„A co posádka sanitky, která ji vytahovala z vozu?“ Maritza vzápětí pokračovala: „Ano, já vím, že jste nebyla venku, když Dani vyprošťovali, ale mohly by ty stopy vzniknout takhle?“

„Modřiny na Danině těle byly staršího data. Podle zbarvení bych to odhadovala na několik hodin.“

„Podle čeho odhadujete tu dobu?“

„Modřina vzniká, když krev prosákne do tkáně pod kůží nebo až do samotné pokožky. Postupem času v této prosáklé krvi ubývá kyslík a mění se barva. To může trvat několik hodin nebo i několik dní, pokud je modřina tmavě modrá, fialová nebo dokonce černá. Daniny modřiny byly červené. Podle mého názoru...“ Sara si všimla, že se Fanningova propiska opět pohnula, „... se na základě zbarvení dá usuzovat, že modřiny byly minimálně hodinu staré. Možná i starší.“

„Vycházíte přitom ze svých zkušeností lékařky?“

„Dětské lékařky,“ doplnila Sara. „Děti mívají hodně boulí a modřin. A ne vždy dovedou spolehlivě popsat, co se jim vlastně stalo.“

Jedna z porotkyň chápavě přikývla. Mohlo jí být kolem třiceti, nejspíš matka, která má doma batole. Sara si jí všimla

hned na začátku. V duchu si ji pojmenovala paní Pilná, protože si toho zapisovala nejvíc ze všech porotců.

„Doktorko Lintonová.“ Maritza spojila ruce a opřela se o stupínek. „Ráda bych si nyní udělala ve věcech trochu pořádek, pokud nemáte nic proti. Řekli vám, že Dani Cooperová řídila ten vůz?“

„Ano.“

„Ale povrchovou ránu na boku nemohl způsobit náraz vozu do sanitky?“

„Podle mého názoru ne.“

Fanning si udělal další čárku.

„Poranění žeber také nemohla způsobit srážka se sanitkou?“

„Ne, podle mého názoru ne.“

Čárka.

„A poranění hlavy tupým předmětem rovněž nemohla způsobit srážka se sanitkou?“

„Podle mého názoru ne.“

Čárka.

„Modřiny na levém stehně a hýždích Dani Cooperové podle vás nemohly vzniknout při autonehodě ani manipulací s jejím tělem v nemocnici?“

„Podle mého názoru ne.“

Čárka.

„Jak si tato protichůdná tvrzení vysvětlujete jako soudní lékařka, která viděla oběti stovek dopravních nehod, jako praktická lékařka, která ošetřila stovky pacientů po autonehodách, jako ošetřující lékařka Dani Cooperové, která viděla záznam nehody zachycené bezpečnostní kamerou?“

„Nelze je vysvětlit,“ řekla Sara. „Poranění na těle Dani Cooperové nezpůsobila dopravní nehoda.“

Maritza dala porotě chvíli, aby informaci vstřebala. „Doktorko Lintonová, vy tvrdíte, že někdo ublížil Dani Cooperové ještě předtím, než usedla do auta za volant?“

„Jako lékařka se domnívám, že Dani někdo surově zmlátil tupým předmětem. Poté se nějak dostala do mercedesu. Dojela do nemocnice, ale těsně u parkoviště před pohotovostí ztratila vědomí. Tělo se uvolnilo. Ruce jí sklouzly z volantu, noha z pedálu. Auto narazilo do sanitky.“ Sara se dívala přímo na porotu. „Dani věděla, že je v ohrožení života. Z posledních sil mě prosila, abych zastavila muže, který jí ublížil.“

V sále se rozhostilo hrobové ticho.

Porotci se upřeně dívali na Saru. Paní Pilná si opřela bradu do dlaní, zjevně přemýšlela o tom, co slyšela.

Ozvalo se jen tiché cvaknutí, když hodiny na stěně oznámily, že uběhla další hodina.

Ticho prolomil těžký povzdech Douglase Fanninga. Sebral ze stolu brýle na čtení a listoval v bloku tak, aby to hodně šustilo. Během Sařiny výpovědi měl řadu příležitostí ke vznesení námitky, ale držel se zpátky. Sara nebyla blázen, aby si myslela, že ho umlčel její mistrovský výklad faktů. Fanning si byl jistý, že po jeho brutálním křížovém výsledku začne porota pochybovat o každém slovu, které vyšlo Saře z úst.

„Děkuji vám, doktorko Lintonová.“ Maritza se podívala na soudkyni. „Vaše Ctihodnosti, prozatím nemám další otázky.“

Tedeschiová pohlédla na hodiny. Sara si na jednu stranu přála, aby už to měla za sebou, ale vůbec by jí nevadilo, kdyby se líčení odložilo na zítřek. Soudkyně však po kladívku nesáhla.

„Pane Fanningu,“ řekla Tedeschiová, „zbývá nám asi hodina času. Chcete to pro dnešek ukončit a pokračovat zítra ráno?“

Douglas Fanning vstal a uhladil si kravatu na zakulaceném bříšku. „Ne, děkuji vám, Vaše Ctihodnosti. Nepotřebuji mnoho času.“

Sara pomalu vydechla, zatímco si Fanning sbíral věci. Srdce jí divoce bušilo. Ruce se jí potily. Jako lékařka se naučila

nebrat v potaz své pocity. Pacientovi nepomůžete, když vás ovládá panika nebo žal. Ale teď, tváří v tvář muži, jehož jediným úkolem je ponížit ji a ztrapnit, se musí obrnit a posbírat veškeré odhodlání.

Fanning to patřičně natahoval. Dlouze se napil ze sklenice s vodou. Znovu se snažil Saru rozhodit. Byla důležitou svědkyní, hlavním článkem obžaloby v případě Dani Cooperové. Tommyho poradce pro porotu, odborník na média a zejména jeho rodiče se během přípravných strategických schůzek určitě shodli, že Fanningovým jediným cílem je rozstřílet Sařinu důvěryhodnost na tisíc kousků.

A Britt McAllisterová mu dozajista poskytla dostatek munitice.

„Doktorko Lintonová.“ Fanning se v dobrém rozmaru chytil oběma rukama pultíku. „Víte, kolikrát jste v posledních pěti minutách použila slova *podle mě* nebo *podle mého názoru*?“

Sara přisvědčila, protože dobře sledovala, kdy si dělá čárky. „Myslím, že dvanáctkrát.“

Fanning si olízl zuby. Saře neuniklo, jak se mu zablesklo v očích. Nebyl podrážděný, ale potěšený. Žralok, který ve vodě cítí krev.

„Správně,“ přitakal. „Dvanáctkrát jste řekla *podle mě* nebo *podle mého názoru*. A důvodem je, že vše, co jste nám vykládala, veškeré ty dohady o tom, že Dani někdo zbil, než nasedla do auta, je opravdu pouze váš vlastní názor, je to tak?“

Sara měla dost rozumu na to, aby se nezačala vykrucovat. „Ano.“

„A my všichni jsme v této soudní síni pouze kvůli vašemu názoru, že?“

Sepjala ruce v klíně. „Já mohu mluvit pouze za sebe. Jsem tady, jelikož mě požádali, abych svědčila.“

„Okolnosti Daniny tragické smrti... říkala jste, že na základě vašeho názoru to vypadalo podivně.“ Podíval se na ni nad obroučkami brýlí. „Ano?“

„Ano.“

„Přesvědčila jste soudního lékaře okresu Fulton, aby provedl pitvu Dani Cooperové, že ano?“

„Na myšlenkové pochody doktora Malawakiho se budete muset zeptat přímo jeho.“

„Ale vy jste mu sdělila svůj názor, že ano?“

„Ano.“

„A seržantka Shanda Londonová, která vyšetřovala za atlantskou policii onu dopravní nehodu... i té jste sdělila svůj názor?“

„Ano.“

Fanning se vrátil ke svému bloku. Prstem jel po papíru, jako by se chtěl ujistit, že nezapomene na žádný důležitý fakt, ale stále to byla jenom předehra. „Kdy jste zjistila, že mercedes patří Tommymu McAllisterovi?“

„Řekla mi to seržantka Londonová.“

„Seržantka Londonová vypověděla, že jste reagovala takto... cituji: ‚Ty krásno, chodila jsem do školy s jeho otcem.‘ Je to tak?“

„Ano.“ Sara pootevřela ústa, maličko se nadechla a připravovala se na to, co přijde. „S Makem jsme studovali na lékařské fakultě Emoryho univerzity a pak jsme oba v Gradyho nemocnici absolvovali povinné kolečko i rezidenturu.“

„V té době pracovala v Gradyho nemocnici i Tommyho matka, doktorka Britt McAllisterová, že ano?“

„Ano.“ Sara cítila, jak se jí stahuje žaludek. „Britt je starší. Asi tak o pět nebo šest let.“

Neuniklo jí, že Britt viditelně ztuhla. Vždycky byla na ten věkový rozdíl citlivá. I na to, že Maka uhnala, ještě když studoval. Otěhotněla s ním.

„Jste si všichni tři blízcí?“ ptal se dál Fanning. „Vy a McAllisterovi? Stýkáte se?“

„Patnáct let jsem je neviděla. Ani jednoho.“

„Protože jste z Gradyho nemocnice odešla?“

„Ano.“ Sara musela polknout. Blížil se k cíli. „Odstěhovala jsem se zpátky domů, k rodině.“

„K tomu se dostaneme.“ Fanning si ji pečlivě prohlížel, aby zjistil, zda zaznamenala varování. „Nebojte.“

Sara jen pasivně čekala na další otázku.

„Mohla byste nám vysvětlit, co se u lékaře myslí úzkou specializací?“

„Jakmile promováný lékař dokončí v nemocnici rezidenturu, začne se věnovat praktickému lékařství, anebo se rozhodne dál vzdělávat v jedné konkrétní specializaci. V tom druhém případě nastoupí do příslušného programu a v této úzké specializaci získává další praktické znalosti.“

„Touto specializací může být například dětská kardiologie?“

„Ano.“

„Tommyho otec Mac byl v nemocnici vaším největším konkurentem, že ano?“

„Když rotujete po odděleních, porovnávají vás s ostatními. Největším konkurentem je každý každému.“

„Dobrá, ale vy a Mac jste soupeřili o velice prestižní místo na dětské kardiologii, je to tak? Jednalo se o stipendium u doktorky Nygaardové.“

Musela se hodně ovládat, aby si neodkašlala. „Budete se muset zeptat doktorky Nygaardové, o kom uvažovala.“

„Stipendium dostal Mac a vy, jak říkáte, jste se vrátila domů, že ano? Do jižní Georgie, kde jste začala pracovat jako praktická dětská lékařka. Je to tak?“

Sara spolkla kus svého ega, které mu chtělo vpálit, že nakonec tu soukromou praxi odkoupila a převzala. „Ano, je to tak.“